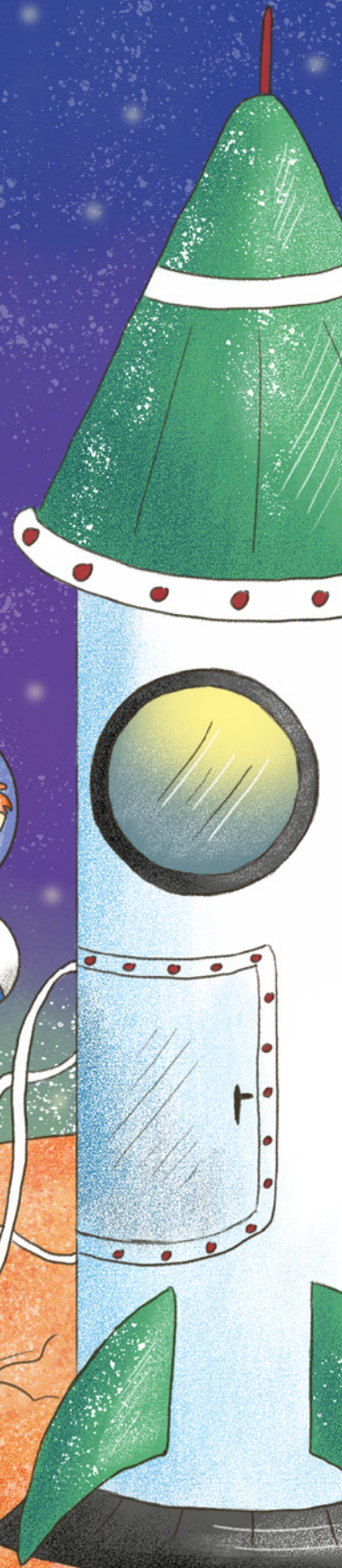
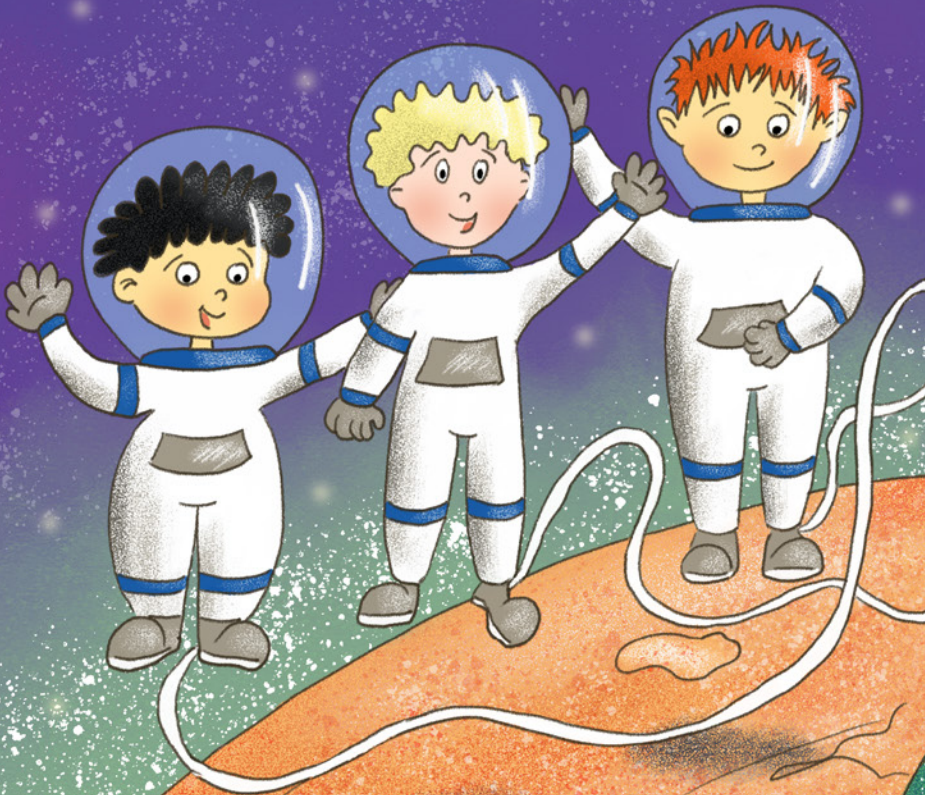

Dagmar Medzvecová

Na výletě v raketě

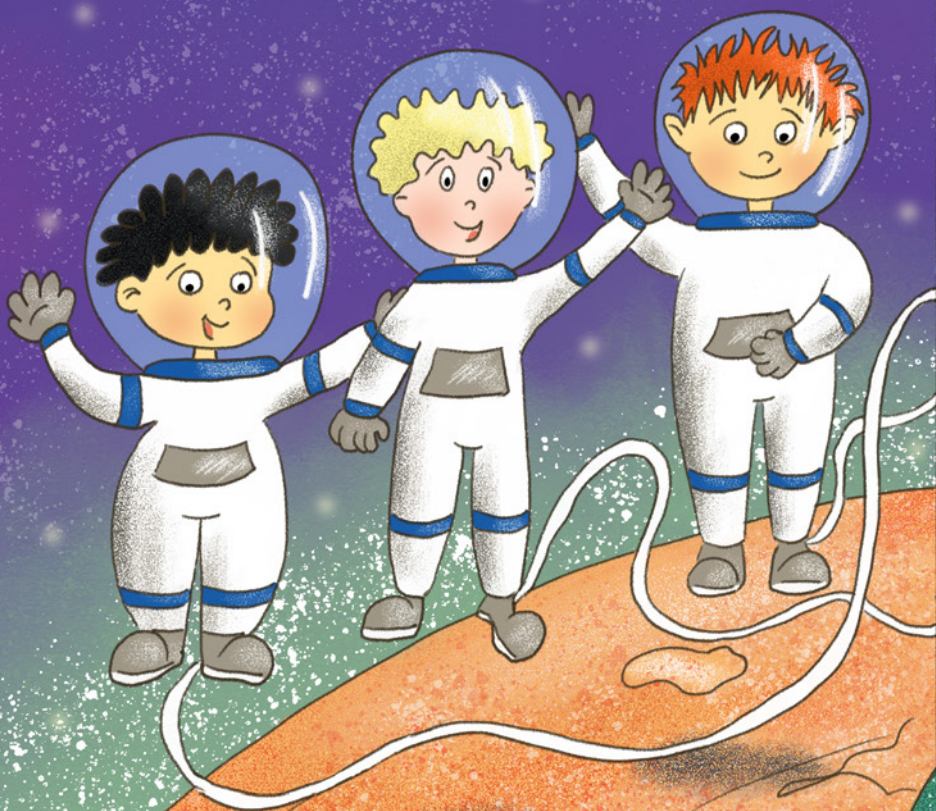

bambôok®
↗

Dagmar Medzvecová

Na výletě v raketě

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Dagmar Medzvecová

Na výletě v raketě

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 8073. publikaci

Ilustrace Dagmar Medzvecová
Odpovědná redaktorka Lucie Švecová
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2021

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2021
Cover Illustration © Dagmar Medzvecová, 2021

ISBN 978-80-271-4283-5 (pdf)
ISBN 978-80-271-1212-8 (print)

Obsah

Sestrojení kouzelné rakety	7
První let na planetu Merkur	13
Noví přátelé Venušáci	21
Narozeninová oslava na Marsu	29
Jupiteránci se učí malovat	37
Let za poznáním Saturníků	45
Dobrodružství na Uranu	51
Neptunové kolotoče	59
Výletníci se loučí s raketou	67

Sestrojení kouzelné rakety

„Panečku, to bylo zajímavé! Vůbec bych nečekal, že někde rostou takové parádní barevné květiny!“ rozhazoval nadšeně rukama Zkoumal.

„I nás to překvapilo. Měli bychom se tam také vypravit,“ souhlasně kývali hlavami jeho kamarádi Svítíl a Čmáral.

Všichni tři výletníci se zrovna vraceli z pravidelného setkání na písčivém palouku, kde každý týden vyprávěli jejich kamarádi zážitky z návštěv různých koutů světa.

Výletníci byli malinci, kouzelní skřítkové obývající celou planetu Zemi. Spojovala je jedna důležitá věc – byli nadšenými cestovateli a své poznatky z cest moc rádi vyprávěli ostatním.

Zkoumal, Svítíl a Čmáral byli nerozlučnými kamarády, kteří se znali už spoustu let. Měli společný koníček – vesmír. Rádi pozorovali hvězdy a věřili, že by se tam nahoru někdy mohli podívat.

Jak se vraceli domů a probírali, co se nového a zajímavého dozvěděli, ani si nevšimli, že už je tma.

„Svítil, zavř' sebou trošku, ať vidíme na cestu,“ popíchl skřítko Zkoumal a prohlížel si obrovský květ, který si odnášel z dnešního setkání.

Když se totiž Svítíl zavrtěl, jeho tělo začalo vydávat slabé světlo. Uměl to pouze on, a tak toho jeho kamarádi často využívali.

„Nechce se mi, vezmi si baterku,“ odfrknul Svítíl. Nelíbilo se mu, že si z něho dělali lampičku.

„Á, tady má někdo špatnou náladu,“ rýpnul si do kamaráda Čmáral. „Nebruč, nebo tě počmárám!“ zasmál se a rozběhl se proti Svítilovi.

Čmáral zase jako jediný dokázal svými prstíky kreslit a psát na cokoliv ho napadlo. Nemusel tak s sebou nosit tužky ani pastelky. Když si potřeboval rychle něco zapsat, načmáral si to ukazováčkem do zápisníku. A pokud neměl u sebe zápisník, popsal si třeba triko.

„Nehádejte se pořád,“ napomenul Zkoumal své dva kamarády.

Jó Zkoumal, to byl taky výjimečný výletníček. Ve všem se rád rýpal, rád si vše dlouze prohlížel a z této kamarádské trojky byl ten nejchytřejší. Byl to vždy on, kdo přišel s nějakým novým nápadem.

Zkoumal, Svítíl a Čmáral se zkrátka báječně doplňovali. A protože jim to tak parádně klapalo, občas si mohli dovolit se trochu pozlobit a navzájem se popichovat. Pak se tomu pokaždé společně zasmáli.

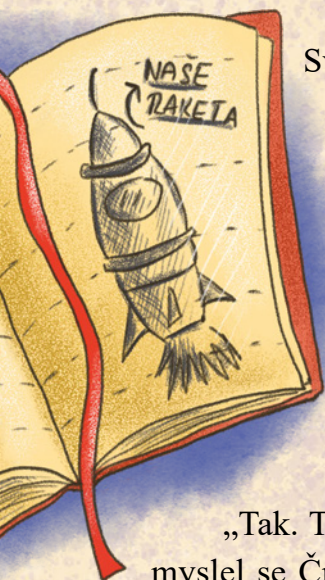
„Tak já tedy rozsvítím, když jinak nedáte,“ uvolil se Svítíl, trochu sebou zavrtěl a už viděli na cestu.

„Výborně, jsi jednička!“ poplácal ho Čmáral po zádech a pak mu prstem namaloval jedničku na nos.

Chvilku si takhle kráčeli noční krajinou, když dostali najednou hlad. Usadili se tedy v mechu, pustili se do jedlých kaštanů, které měli s sebou, a přitom pozorovali hvězdy. Společně snili o tom, jak se jednou do vesmíru podívají. Při každém setkání s jinými výletníčky se jich ptali, zdali nemají nějaké hezké knihy o astronomii. Zatímco si pochutnávali, přibývala na obloze jedna zářící hvězda za druhou.

Najednou se Čmáral zakuckal a šermoval ve tmě ukazováčkem. „Podívejte! Táhle padá hvězda!“ nadšeně hleděl na noční oblohu.

„Máš pravdu, také ji vidím,“ přitakal Zkoumal. „Třeba je to naposledy, kdy vidíme padající hvězdu. Měli bychom si něco přát, co myslíte?“ navrhnul a usilovně přemýšlel, co by to mohlo být.

Svítil dostal nápad, řekl to kamarádům a ti s ním nadšeně souhlasili. Bylo rozhodnuto.

„Až řeknu tři, tak si to budeme v duchu přát,“ řekl Zkoumal a začal odpočítávat: „Jednááá, dvěěě, tři!“

Zkoumal, Svítíl a Čmáral zavřeli oči a v duchu poprosili padající hvězdu, zda by jim neseslala raketu, se kterou by mohli odletět do vesmíru.

„Tak. Ted’ jsem zvědav, jestli bylo naše přání vyslyšeno,“ zamyslel se Čmáral a kreslil si prstem raketu do zápisníku. „Nějak takhle bych si ji představoval, co na ni říkáte?“ mával zápisníkem kamarádům před očima.

„Páni, přesně taková by se líbila i mně!“ přitakal Svítíl.

„Mně taky!“ pochválil ho i Zkoumal.

Výletníci se pomalu blížili ke svému domku. Dnešní den pro ně byl hodně náročný. Dozvěděli se spoustu nových věcí a cesta pěšky domů byla docela dlouhá. Byli velmi unavení a těšili se, až usnou ve svých postelích.

„Myslíte, že to bude skutečně fungovat? Že by nám padající hvězda mohla splnit naše přání?“ zamyslel se Svítíl. Lehce sebou zavrtěl, aby jim posvítil na poslední kousek cesty.

„Necháme se překvapit, co zítřejší den přinese,“ usmál se Zkoumal.

Když dorazili k jejich domku, odemkli dveře, vlezli si do postelí, popřáli si dobrou noc a během chvíle už podřimovali pod peřinami.

Druhý den ráno byl první na nohou Čmáral. Vystrčil nos z okna, aby se nadechl čerstvého vzduchu. Jakmile se podíval na jejich květinový dvorek, leknutím začal škytat. Vyběhl ze dveří a nemohl uvěřit svým očím.

„To není možné, to není možné!“ opakoval dokolečka, až si z toho veverka na nedalekém stromě začaly t'ukat na čelo.

Vzápětí už tam s ním pobíhali i Zkoumal se Svítilem. Vyšli se podívat, co je to venku za rámus. Když uviděli totéž co Čmáral, byli jako ve snu. Na dvorku ležely obrovské kovové součástky, plechové díly a prapodivné stroje, které blikaly a pípaly.

„Štípněte mě, ať vím, že se mi to nezdá,“ poprosil své kamarády Zkoumal. I ti však měli co dělat, aby se jim z toho nezatočila hlava.

„To musela zařídit ta padající hvězda, kdo jiný!“ shodli se.

„Jsou to jednotlivé součásti vesmírné rakety! Já mám takovou radost, musíme ji zkusit hned sestrojít,“ pobíhal natěšeně Svítíl.

„No jo, ale jak se taková raketa staví?“ ťukal si Čmáral prstem na nos.

„Dívejte, tady je návod. Ta padající hvězda myslela úplně na všechno,“ řekl Zkoumal a položil velký papír na stůl, který měli uprostřed dvorku.

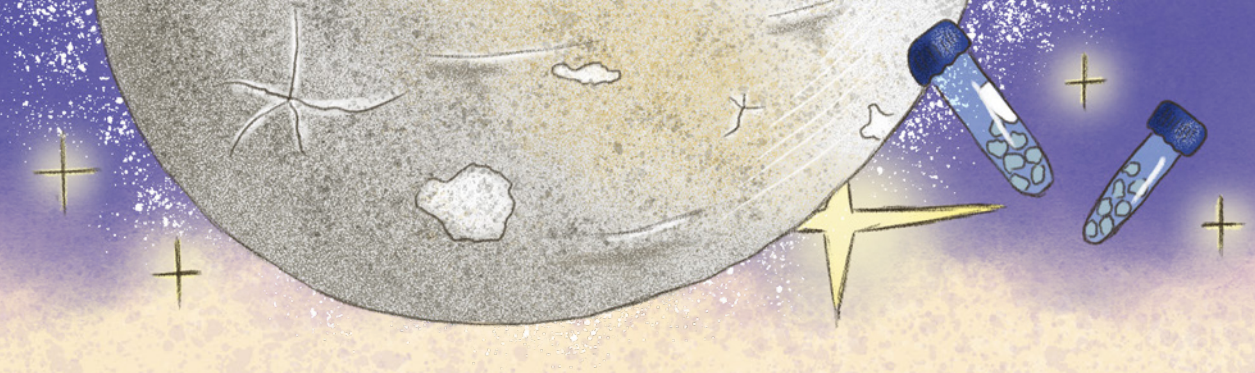
A tak na sebe sestrojení vesmírné rakety nenechalo dlouho čekat. Do druhého dne na dvorku stála obrovská raketa, která vyčnívala i nad ty nejvyšší stromy.

„Co teď?“ ptal se natěšeně Čmáral.

„Teď? Teď se vydáme do vesmíru!“ vyskočil Zkoumal s neskrývanou radostí do výšky.

Ostatní se k němu přidali a radovali se. Pak začali chystat seznam věcí, které nesmí zapomenout zabalit, než se vydají na daleké planety.

A přesto že ani jeden z trojice kamarádů neměl tušení, jak se taková vesmírná raketa ovládá, těšili se na společná dobrodružství, která je díky ní čekají.

První let na planetu Merkur

Zkoumal, Svítíl a Čmáral se probudili brzy ráno. Venku bylo ještě šero. Nemohli dospat. Celou noc měli divoké sny o vesmíru. Zkoumalovi se zdálo, jak nabírá vzorky do zkumavek, Svítíl měl sen o měsíčních kamenech a Čmáral ve svých představách kreslil hvězdným prachem.

Posadili se na dvorku kolem stolu a nabírali sílu díky vydatné snídani. Přitom nemohli spustit oči z jejich rakety, kterou jim přičarovala padající hvězda.

„Tak jak to provedeme? Kam se vydáme?“ přerušil ticho Zkoumal. „Celou noc jsem přemýšlel a napadlo mě, že bychom mohli navštívit všechny planety Sluneční soustavy, co vy na to?“ mrknul spiklenecky na své kamarády.

„Mě napadlo to samé!“ přidal se Svítíl.

„A mohli bychom je navštívit pěkně postupně, jak jdou za sebou v té knize, kterou jsem loni dostal,“ nadchl se Čmáral.

„Máš pravdu, alespoň by se nám to nepletlo. Merkur, Venuše, Země, Mars, Jupiter, Saturn, Uran, Neptun a Pluto,“ vyjmenoval Svítíl planety.

Zkoumal ho však rychle opravil: „Zemi jmenovat nemusíš, z té přece budeme odlétat,“ zasmál se a pokračoval: „A Pluto taky ne, to už je trpasličí planeta, tu bychom mohli minout,“ vysvětloval.

„Ještě jsme tu raketu ani nenastartovali a ty už víš, že bychom Pluto minuli? Třeba nepoznáme ani ty velké planety. Nebo vůbec neodletíme,“ rýpnul si Svítíl.

„Á, tady se nám někdo špatně vyspal. Myslím, že když už máme na dvorku raketu, odstartovat do vesmíru bude hračka,“ řekl Čmáral a dojedl poslední kousek rohlíku.

Po snídani se odebrali pro sbalené věci. Když se vrátili na dvorek k raketě, uvědomili si důležitou věc. Nemají skafandry!

„Co teď? Bez ochranného obleku do vesmíru přece nemůžeme!“
posmutněl Svítíl.

Jejich rozhovor zaslechla veverka, která poskakovala po smrkových větvích. V noci objevila velký pytel, který se houpal na jedné z nich. Seskákala po kmeni stromu a doběhla k výletníkům. Pískala a poskakovala, dokud si jí skřítkci nevšimli.

„Podívejte, veverka nám něco ukazuje,“ upozornil
Čmáral své kamarády.

Zkoumal se Svítilem na ni chvíli koukali, než pochopili, že je chce někam zavést. Všichni se za ní rozběhli a pak uviděli velký pytel houpající se na větvích. Hned jim vykouznil úsměv na tváři. Byli si jistí, že ho tam zanechala padající hvězda. Jen dopadl trošku dál od rakety.

„Děkujeme, veverko! Na oplátku, že jsi nám pytel ukázala, si můžeš vzít ve spíži sklenici ořechů,“ usmál se na ni Zkoumal.

Veverka sice neuměla mluvit, ale hned pochopila, že na ni čeká zasloužená odměna.

Zkoumal, Svítíl a Čmáral opatrně sundali pytel na zem a začali rozmotávat pevný uzel. Po chvíli na ně vykoukly tři skafandry. Hned si je vyzkoušeli. Padly jim jako ulité.

„Vidíte? Jsou na nich naše jména,“ klepal si Čmáral prstem na hrudník.

Pak se odebrali zpět k raketě. Společnými silami do ní nanosili sbalené věci a připravili se k odletu. Před startem je čekal ještě jeden důležitý úkol – rozdělení jejich rolí na vesmírných výpravách. Zkoumal dostal za úkol sbírat úlovky, Svítlova hlavní starost bude navigace a Čmáral všechno pečlivě zaznamená do cestovního deníku.

Byli nachystaní. Tři nerozluční kamarádi výletníci se mohli vydat na svou první vesmírnou misi. Rozloučili se s veverkou, nastoupili do rakety a usadili se do pohodlných křesel.

Jakmile byli připoutaní, ozval se z reproduktorů příjemný hlas: „Krásný den, milí cestovatelé. Kam račte letět?“ Skřítci nevěděli, jestli se jim to jen nezdálo.

„Chtěli bychom se podívat na planetu Merkur. Na tu, co je nejbližší ke Slunci,“ zkusil jako první odpovědět Svítlo.

„Jak je libo. Připravte se, za chvíli startujeme,“ zaznělo z reproduktorů.

Raketa se začala otřásat, všechny kontrolky blikaly a na displejích se střídaly znaky, které jim nic neříkaly.

Zkoumal, Svítlo a Čmáral se na sebe nevěřičně podívali. Až teď jim došlo, že se to skutečně děje a plní se jim jejich velký sen – podívají se do vesmíru!

Problém s nastartováním a řízením rakety byl vyřešen. Raketa je kouzelná a všechno obstará sama. Výletníci se tak budou moct plně soustředit na pozorování a objevování planet.

„Držte si klobouky, vzdalujeme se od louky!“ ohlásila raketa.

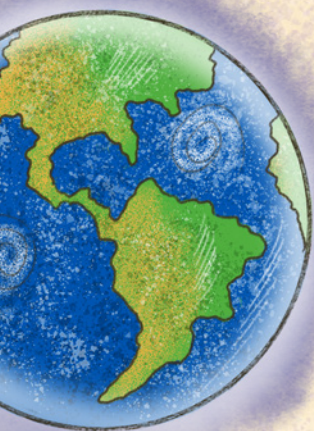
„Je nejen kouzelná, ona je i vtipná!“ zasmáli se výletníci.

S velkým duněním se raketa vznesla, proletěla mraky, opustila atmosféru a už se vznášela ve vesmíru odklopená tmou, která by se dala krájet.

„Páni, to je nádhera!“ vydechl Svítíl.

„Nemám slov!“ přidal se Čmáral.

„To nám nikdo neuvěří!“ zamyslel se Zkoumal.

Ještě chvílku se kochali pohledem na planetu Zemi, než se všechno náhle rozmazalo. Raketa nabrala na rychlosti, kterou ani neuměli změřit.

„Zavřete oči, za chvíli jsme tam,“ oznámila jim příjemným hlasem raketa.

Zkoumal, Svítíl a Čmáral poslechli. Byli napnutí, co je na neznámé planetě čeká.

„Vítejte na Merkuru. Na této planetě je ve dne velké horko, nezapomeňte si proto vzít speciální kouzelné skafandry, které vás uchrání před spálením,“ poradil jim hlas z reproduktorů.

Všichni tři se na sebe trochu překvapeně podívali a pak upřeli zrak na displej s venkovní teplotou.

„Cože? Čtyři sta stupňů Celsia?“ vytréštil Svítíl oči. „To bych si tu neopekl ani burta, hned by se mi rozpadl na prach.“

„Ty už zase myslíš na jídlo? To mě spíš zajímá, co venku uvidíme. Co když někoho potkáme?“ zamyslel se Zkoumal, zatímco Čmáral zapisoval do deníku údaje o teplotě na Merkuru.

„Planetu nikdo neobývá, nemusíte se bát,“ zaznělo z reproduktorů.

„Uf, to jsem si oddechl,“ podrbal se Svítíl.

Všichni tři se chytli za ruce, postavili se před výstupní dveře a čekali, až je raketa pustí ven. Pak se rozsvítilo velké zelené světlo, dveře

se otevřely a výletníci poprvé vkročili na rozpálený povrch planety Merkur.

S otevřenou pusou se rozhlíželi po rozlehlé planině. I když bylo všude jen pusto, prázdno a obrovské krátery, Zkoumal, Svítíl a Čmáral se cítili báječně. Jako první ze všech živých tvorů stojí na Merkuru.

Dlouho to však nevydrželi. Horko bylo opravdu obrovské, až se jim z toho lepily podrážky. Zkoumal rychle nabral z povrchu vzorky do